

каква риза ще се вѣйна следъ нѣкой день.

Ожени се Горчо. Булката му донесе нова риза. Перчи се той съ нея цѣла години. Но като всѣка риза — цепна се на гърба му.

— Трѣбва да ти изтъка нова риза, — каза булка Горчовица. — Само съ една не върви, нѣма съ какво да се препирашъ.

Купиха веднага памукъ. Тъка булка Горчовица цѣла година. Но тъкмо закрои ризата — разбра, че платното нѣма да стигне за ржкави.

— Ималъ си късметъ, Горчо, свилени ржкави да носишъ. И безъ това ще тъка — поне свилено платно да бжде, — каза булка Горчовица.

На другата година храни буби, набра доста пашкули. Източи ги на коприна, зае се да тъче.

Но когато човѣкъ нѣма късметъ — нищо не помага. Едва бѣ изтъкала платно за единия ржкавъ — долетѣ въ къщи радостна вестъ: по-младиятъ деверъ си намѣрилъ момиче и рекълъ сватба да вдига следъ една недѣля — ни по-рано, ни по-късно.

Затича се булка Горчовица разтревожена при него:

— Защо си се толкова забързалъ бе, браино! . . сега ли намѣри? Защо не попиташъ брата си — хубаво ли е, пкъкъ тогава се жени. Я го погледни — риза нѣма на гърба си. Ако ти харесва така да ходишъ и

ти — ожени се. . . Друго по-добро не те чака.

— Ти мислишъ, че всички булки сж мързеливи като тебъ. Ще се ожения, та ако ще и безъ риза да ходя. Човѣкъ веднѣжъ олучва. . . Само единъ късметъ намира. . . Падне ли му, трѣбва да го вземе каквѣто и да е — лошъ или добъръ. Не вземе ли го — остава и безъ него, — отвърна упоритиятъ деверъ.

— Защо не почакашъ поне още мѣсець — да довърша и другия ржкавъ! Какъ ще дойде на сватбата братъ ти?

— Не давамъ пукната парà за твоя ржкавъ. А на братъ ми — и това му е много, щомъ си е намѣрилъ такава работлива булка.

Нѣмаше какво да се прави. Разбърза се булка Горчовица, сне отъ стана платното — колкото бѣ из-